

Publicerad 2014-03-19 23:16 av frosthjärta

till dig som trånat efter mig i tre år/ett lördagslugg

Jag minns mitt gymnasiala jag

som iturivet och sönderslitet

Och idag

vill jag inte tänka på

de sprickor jag lyckats skapa i dig

(genom att göra likadant

som han gjorde mot mig)

Jag vet exakt hur ont det gör

att tråna, att blänga

att hata, att längta

att vänta, att inte veta

och att förgäves försöka att streta

emot

Allt det svarta och det mörka som jag kände

allt det som sved och allt det som brände

Allt det upprepas nu och jag får dig att lida

Jag ville aldrig att det skulle svida,

att det skulle kännas och brännas

likadant hos någon annan

någonsin

Att åsamka smärta,

svärta,

är det sista jag vill

Du vill

att jag ska vara din

(men jag tillhör knappt mig själv)

Som jag önskar jag vore någon annan,

någon smartare och någon mer förstående

Trots att jag såklart förstår,

att det inte är smart

att försätta andra i timlånga attacker

uppbyggda utav svek och utav undran,

men kanske mest utav förundran,

att en annan människa kan vara så dum

Allt jag vill säga är att

jag bara är svag,
att jag är vek,
under min egna längtan efter
något slags kärlek
(men kanske mest efter närhet)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren frosthjärta med Poeter.se id #34136 innehar upphovsrätten